

- 1 (ה) על "עגל מסכה" - מפרש רש"י: "מכשפי ערב רב .. עשאוהו בכשפים", ומוסיף, "ויש אומרים
2 מיכה הי' שם וכו'". וגם כאן צריך להבין, מהו הצורך בשני פירושים כו'.
- 3 ו) בתיבת "מסכה" מפרש רש"י: "לשון מתכת", ואח"כ מוסיף, "ד"א קכ"ה קנטרין זהב היו בו
4 כגימטריא של מסכה". וגם כאן צריך להבין, מהו הצורך להוסיף "ד"א", ובפרט שכאן ישנו חידוש בלתי
5 רגיל - שרש"י מביא בפירושו לא רק ענין של דרוש, אלא גם ענין של גימטריא, ולכאורה: מהו ההכרח
6 לזה בדרך הפשט?
- 7 אבל, עתה נתעכב רק על פירוש רש"י בפסוק "ויצר אותו בחרט", כנ"ל, ושאר הענינים - בהזדמנות
8 אחרת, בלי נדר.
- 9 יא. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק "ויצר אותו בחרט", "יש לתרגמו בשני פנים, האחד ויצר לשון
10 קשירה, בחרט לשון סודר, כמו והמטפחות והחריטים⁴⁸, ויצר ככרים כסף בשני חריטים⁴⁹. והב' ויצר
11 לשון צורה, בחרט כלי אומנות הצורפין שחורצין וחורטין בו צורות בזהב .. אותיות ושקדים⁵⁰ כו'":
12 בפ"י הא': רש"י אינו יכול להביא רא"י ממש"נ "צרור כספו"⁵¹ או "משארותם צרורות"⁵², בשני
13 רישי"ן, כי כאן נאמר "ויצר" ברי"ש אחת. ותחילה מביא רא"י מ"המטפחות והחריטים", ש"חריטים" הם
14 כמו מטפחות (סודר) ששייך בהם קשירה. אבל עדיין אין זו הוכחה שגם "חרט" (לא "חריט") הוא לשון
15 סודר, שעפ"ז יתפרש ויצר לשון קשירה. ולכן מביא רא"י מ"ויצר .. חריטים", ש"ויצר" הוא לשון קשירה,
16 ומזה מוכח שגם "בחרט" הוא לשון סודר ששייך בו קשירה.
- 17 אמנם, לפי' הא', נמצא, שאהרן רק הניח את הזהב בסודר וקשרו, אבל לא עשה את העגל, ועכצ"ל,
18 שהמשך הכתוב "ויעשהו עגל מסכה" קאי על מישהו אחר. ולכן מוסיף פי' הב', שעפ"ז קאי "ויעשהו
19 עגל מסכה" על אהרן. אך על זה קשה ממ"ש בהמשך הכתובים "ואשליכוהו באש ויצא העגל הזה"⁵³.
20 וכיון שבשני הפירושים יש קושי מצד המשך הכתובים, לכן מקדים רש"י "יש לתרגמו בשני פנים", שהם
21 שקולים.
- 22 והביאור לפי' הב', ע"ד ההלכה, שאהרן לא עבר איסור של ע"ז - כיון שדייק לומר "פרקו נזמי הזהב
23 והביאו אלי", ולא שיתנו לו, שלא רצה לקנות את הזהב, ונשאר בבעלותם של בני", ולכן לא נאסר הזהב
24 ע"י המעשה של אהרן, כי "אין אדם אוסר דבר שאינו שלו"⁵⁴; ובנוגע לאיסור ד"לפני עור"⁵⁵ - י"ל
25 שנצטוו על זה לאחר כן.
- 26 ובפנימיות הענינים: המקור בקדושה לחטא ע"ז (פירוד מאחדות ה') הוא מענין ההתחלקות שבתורה⁵⁶
27 (ע"ד מארז"ל⁵⁷ על הפסוק⁵⁸ "נעשה אדם", בלשון של ריבוי, "כתוב והרוצה לטעות יטעה"⁵⁹) - "שתי
28 פנים", ומזה נעשה אח"כ "יש אומרים" (כלשון רש"י בפסקא הב'), שנרגש ל"יש" האומר, ועד שנעשה

(48) ישע"י ג, כב.

(48) ישע"י ג, כב.

(49) מלכים-ב ה, כג.

(50) הביאור, שאין הכוונה לפרי הנקרא שקדים, כטעות

העולם (לקו"ש שבפנים ע' 143), אמר:

"שקדים" הם אמנם דבר טוב, ועד שישנו ה"שיר ערש" (שהיו שרים לתינוקות שמהם גדלו אח"כ גדולי ישראל) שהתורה היא הסחורה הכי טובה, יותר מצימוקים ושקדים, אבל מה ענינו לכאן!?

וזהו הוכחה שלא לומדים חת"ת, ועכ"פ - לא כדבעי, כי אילו היו לומדים כדבעי, היו זוכרים מה שפירש רש"י (תרומה כה, לג) בתיבת "משוקדים": "מציורים".

(51) מקץ מב, לה.

(52) בא יב, לד.

(53) שם, כד.

(54) ע"ז נג, ב. ובכ"מ.

(55) קדושים יט, יד.

(56) דוגמא לדבר: אפילו הענין ד"הוא ושמו בלבד" - כיון שיש כבר מציאות של "שם", הנה בריבוי ההשתלשלות יכול לבוא מענין ה"שם" הענין ד"שם", כמבואר בלקו"ת (חוקת נו, ד) ש"לשון שם הוא מקום הסט"א, כי .. מקום ומשכן הקליפות הוא רחוק מאד, לכן נק' שם, כלומר עמוק מאד למטה".

(57) ב"ר פ"ח, ח.

(58) בראשית א, כו.

(59) וכמו שה"י בהתחלת הבריאה, כך הי' גם במ"ת - שגם הוא שייך לענין הבריאה, כמובן מדברי הגמרא (שבת פח, א ובפרש"י) שמ"ש בסיפור הבריאה "יום הששי" (שם, לא ובפרש"י), קאי על ששי בסיון שבו ניתנה תורה, שעל ידה נפעל בהבריאה המעמד ומצב ד"שקטה", במקום המעמד ומצב ד"ארץ יראה" שהי' עד אז.